

[Lorentzen.]

meget grundigt — det udkast, som er forelagt.

Jeg kan straks sige, at personlig er jeg ikke tilhænger af denne § 118 b, men jeg har tidligere ved revisionen af straffelovstillegget fremsat forskellige bemærkninger om bestemmelsen og indtog også da det samme standpunkt, så jeg nærer ikke noget stort håb om, at det kan lykkes at skaffe flertal for at ændre denne paragraf.

Efter svensk forbillede er der optaget en nydannelse i § 101. Når jeg siger „optaget en nydannelse“, er det for at pointere, at der under retsopgøret efter besættelsestidens ophør var tvivl om, i hvilket omfang de i kapitlerne 12 og 13 i den borgerlige straffelov omhandlede regler kunne ramme størsteparten af de under besættelsen begåede handlinger.

Skulle jeg udover de bemærkninger, jeg har gjort til § 118 b, omtale en anden paragraf, som jeg også nærer nogen betænkelighed ved, må det være § 100. Her gælder det ikke de tanker, der ligger til grund for paragraffen, men affattelsen, idet den forekommer mig at have en meget bred formulering. Jeg nærer også nogen betænkelighed ved § 129 a, således som den er affattet i det foreliggende lovforslag.

Løvrigt skal jeg kun sige, at selve den måde, strafferammerne er bygget op på, er tiltalende. Det er særlig tiltalende for mig, at der er så vide strafferammer, og at man ikke begynder med nogle bombastisk store mindstestrafte. Jeg synes også, at lovforslaget er behagelig frigjort for stærke ord, og det tjener jo også kun det formål at beskytte vort land mod indre fjender, der enten ved magtanvendelse eller trusel herom ønsker at ændre vor statsforfatning, vort lands selvstændighed og sikkerhed eller i øvrigt yde fjenden bistand af forskellig karakter.

Mit parti er af den opfattelse, at det forelagte lovforslag hviler på solide piller, da sagkundskaben står bag ved det og har haft tid til roligt og sagligt at gennemarbejde det, og da jeg tror, at det overvejende flertal af den danske befolkning vil stå bag ved et lovforslag af denne karakter, bl. a. ud fra den betragtning, at den har krav på at få at vide, hvilke handlinger der skal belægges med straf på de herhen-

hørende områder. Jeg skal derfor anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Thestrup: Det er ikke første gang, at spørgsmålet om ændringer i og tilføjelser til borgerlig straffelovs kapitler 12 og 13 er til behandling her i tinget. Allerede i 1948 blev spørgsmålet rejst. Da var der fra alle sider interesse for det, og da den daværende justitsminister, det ærede medlem hr. Busch-Jensen, allerede tidligere havde ladet et udvalg af jurister gå i gang med at udarbejde et udkast, blev der af dette høje ting nedsat et udvalg til at gennemgå dette udkast. På grundlag af juristudvalgets og folketingsudvalgets arbejde fremsatte derefter den daværende justitsminister, det ærede medlem af det andet høje ting hr. Steincke, efter dog at have foretaget forskellige ændringer, et forslag her i tinget den 12. maj 1950. I forelæggelsestalen gjorde justitsminister Steincke udførligt rede for grunden til og hensigten med lovforslaget og for dets enkelte bestemmelser, og ved den debat om det, der nogle dage senere fandt sted her i tinget, gjorde ordførerne udførligt rede for deres synspunkter. Den nuværende højtæredede justitsminister har nøje gjort rede for, hvorledes forslagets skæbne herefter har været.

Når udgangspunktet var det, at der fra alle sider var interesse for forslaget, når tre justitsministre har gjort et stort og energisk arbejde dermed, og når de nedsatte udvalg tillige har arbejdet energisk, er det uægtelig et ringe resultat, at vi i dag står omtrent på samme sted, som vi stod i 1948.

Det er efter min mening ikke muligt at rette bebrejdelser herfor mod nogen enkelt-person eller mod noget parti.

Det skyldes, såvidt jeg kan se, at alle de forsinkelsesmuligheder, som arbejdsforholdene herinde rummer, er kommet til at virke i dette tilfælde. Det får mig til at tænke over, om det ikke ville være rigtigt at lægge arbejdsformen herinde om, således at den blev, om jeg så må sige, mere moderne, mere svarende til 1950 end svarende til 1849. Forholdet er jo, når vi skal være ærlige, det, at denne gammeldags arbejdsform ikke sikrer en særlig grundighed. Det meste af den tid, der er gået med denne sag, er gået med at vente, vente i anledning af valg, vente i